

РЕШЕНИЕ

№ 6017

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **974** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно – процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на М. Т. Ф. против:

-Заповед № ЗЦУ-1879 от 5.12.2019г на Изпълнителния директор на НАП с която и е наложено на осн. чл.97, ал.1, чл.92, чл.90, ал.1 т.5 във връзка с чл.89, ал.2 т.1 и т.5 ЗДСл дисциплинарно наказание „уволнение“.

-Заповед № 34 от 6.01.2020г на Изпълнителния директор на НАП с което на осн. чл.107 ал.1 т.3 във вр. с чл.90, ал.1 т.5 от ЗДСл е прекратено служебното й правоотношение

В жалбата, в с.з. чрез процесуалния си представител и в писмени бележки излага подробни доводи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и целта на закона. Твърди, че не е извършила вменените й нарушения, при определяне на наказанието не било взето предвид цялостното й служебно поведение сочещо, че във всеки един от периодите за оценяване е получавала най-висока оценка. Моли да се отменят оспорените заповеди.Претендира разности.

Ответникът- ИД на НАП, чрез процесуалните си представители и по съображения изложени в писмени бележки оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на

страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Дисциплинарното производство е започнало, във връзка с доклад подаден от ръководителя на Инспектората на НАП изх № 24-28-2171 8 от 8.04.2019 г., съдържащ данни за извършени дисциплинарни нарушения на жалбоподателя. Проверката е инициирана по повод докладна записка от 12.12.2018г от ръководителя на Инспектората в резултат получено в ЦУ на НАП писмо от 29.11.2018г от директора на ТД на НАП С. с информация за образувано досъдебно производство срещу служители на ТД на НАП, като е посочено, че на 28.11.2018г служители на ГДБОП са отвели за разпит жалбоподателката и още двама служители. Като допълнителен аргумент за необходимостта от извършване на проверка е и излъчен на 30.11.2018г в В. новините репортаж касаещ проведена среща на жалбоподателката в столичен хотел с управителя на [фирма] във връзка с извършвана на дружеството ревизия.

На осн. чл.96, ал.3 от ЗДСл и в изпълнение на заповед за образуване на дисциплинарно дело № ЗЦУ-586 от 18.04.2019г на ИД на НАП, дисциплинарният съвет е разгледал дисциплинарното дело срещу М. Т. Ф. и е излязъл с Решение № РЦУ -67 от 15.05.2019г с което е предложил налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на осн. чл.90, ал.1 т.5 от ЗДСл

С писмо от 5.06.2019г /връчено на 19.09.2019г на М. Ф./ ИД на НАП е уведолил М. Ф. за откритата процедура за ангажиране дисциплинарната й отговорност, като на осн. чл.93, ал.1 е поканена да се запознае с материалите по решението на дисциплинарния съвет и да се яви на 24.09.2019г за изслушване от ИД на НАП. На 24.09.2019г жалбоподателката е изслушана, видно от протокол от същата дата на л.108 от делото.

На 26.09.2019г жалбоподателката е депозирила писмени обяснения по чл.93, ал. 1 от ЗДСл.

На 5.12.2019г ИД на НАП издава оспорената в настоящото производство Заповед № ЗЦУ 1879 с която налага на М. Ф. на осн. чл.97, ал.1, чл.92, чл.90, ал.1 т.5 във връзка с чл.89, ал.2 т.1 и т.5 ЗДСл дисциплинарно наказание „уволнение“ за следните извършени нарушения:

-В качеството й на ръководител на ревизия, възложена със ЗВР от 4.07.2018г е нарушила т.4.5 от Процедура К11 „Предварителна подготовка и планиране на ревизията“, като е одобрила съставения план на ревизията без той да включва действия по наблюдение на обектите на ревизираното дружество, с каквато цел е възложено производството в изпълнение на насока по РК от 3.07.2018г. До 27.11.2018г вкл. не е инициирала действия за актуализиране плана с оглед извършване наблюдение.

- Изготвила е проект РД, изпратен на ревизиращия екип на когото е превъзложено производството. Констатациите били изградени при неизяснена фактическа обстановка, тъй като не е извършила фактически преглед и анализ за издетите при предходна ревизия на дружеството 2 915 листа първични счетоводни документи, въпреки, че последните били предоставени от архив с писмо от 14.08.2018г, тоест преди момента на изготвяне на проекта РД.

-Нарушила раздел 9, т.1 от Етичните норми за поведение на служителите на НАП, чл.8 ал.1 вр. с чл.17 ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, като е взела участие в среща с представляващия

ревизираното дружество на нерегламентирано за целта място съгласно чл.115 от ДОПК, без това да е обективирано в протокол по чл.50 от ДОПК. Това е провокирало и извършването на акция на ГДБОП на 28.11.2018г при която е задържана за разпит.

Въз основа на горното, ИД на НАП е заключил, че нарушавайки посочените нормативни и вътрешно-служебни правила, жалбоподателката е извършила дисциплинарни нарушения по чл.89 ал.2 т.1 и т.5 от ЗДСл.

На 6.01.2020г на Изпълнителния директор на НАП издава Заповед № 34 с която на осн. чл.107 ал.1 т.3 във вр. с чл.90, ал.1 т.5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на М. Ф..

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваните заповеди за налагане на дисциплинарно наказание и за прекратяване на служебното правоотношение със служителя М. Ф. са издадени от компетентен административен орган –ИД на НАП. Според чл. 97, ал. 1 ЗДСл дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган, а такъв според разпоредбата на чл. 92, ал. 1 ЗДСл е органът по назначаването. Съответно разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 3 ЗДСл предвижда, че органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде дисциплинарно уволнен. В конкретният случай оспорените заповеди за налагане дисциплинарно наказание и прекратяване на служебното правоотношение са издадени от изпълнителния директор на НАП, на когото изрично нормата на чл. 13 ЗНАП е предоставила правото да бъде орган по назначаване на държавните служители в агенцията и работодател на служителите по трудово правоотношение в централното управление, съответно от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗДСл дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването, а съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена формата по чл. 59 от АПК и чл. 97 от ЗДСл. Обратно на твърденията на жалбоподателя, при издаване на оспорените заповеди са спазени изискванията на чл. 59 АПК - заповедите са в изискуемата писмена форма и съдържат реквизитите по, ал. 2 на с.р. В заповедта за налагане на дисциплинарното наказание са изложени фактическите установявания на органа, както и направените изводи по приложението на материалния закон във връзка с тях, съответно налице са предвидените в чл. 97, ал. 1 ЗДСл, задължителни реквизити - трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; дата на издаването; трите имена и длъжността на наказвания държавен служител; описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; служебните задължения, които са били виновно нарушени; видът и размерът на наказанието; правното основание за налагането му. Изложени са всички фактически основания като подробно са

мотивирани изводите на ДНО относно извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, вредните последици от него. В този смисъл възражението на жалбоподателя за неспазване на изискването на форма, изразяващо в непосочване на фактическите основания /неизлагане на мотиви/ е неоснователно.

Спазена е и процедурата пред дисциплинарния съвет, предвидена в нормата на чл. 96 от ЗДСл. От ИД на НАП е наредено на дисциплинарния съвет, образуване на дисциплинарно дело, като преди да наложи дисциплинарното наказание е съобразил становището на съвета по аргумент от чл. 96, ал. 1 от ЗДСл. С. е взел своето решение с пълно мнозинство и го е представил на дисциплинарно-наказващия орган заедно с преписката по делото - чл. 96, ал. 3 и 4 от ЗДСл.

Спазено е императивното изискване на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл дисциплинарно-наказващият орган да изслуша държавния служител и да приеме писмените му обяснения, което се установява от протокола за изслушване и от дадените писмени обяснения /л.108 и л.110 и сл/.

Относно направеното възражение за неспазването на преклузивния срок по чл.94 от ЗДСл съгласно която разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, следва да се отбележи , че в чл.13а ал.2 от Закона за НАП /като специален спрямо общия ЗДСл/ е предвидено, че дисциплинарните наказания се налагат от дисциплинарно наказващия орган не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена на 5.12.2019г , нарушението може да се считат открити на 9.04.2019г от наказващия орган, с изпращането/достигане до знанието му/ на доклада на ръководителя на Инспектората на ИД на НАП. Като се съобрази, видно от представената л. 153 /вкл гръб/ справка за ползван платен отпуск и отпуск поради временна неработоспособност през 2019г още от 25.03.2019г до 5.01.2020г и по арг. от чл.94, ал.3 от ЗДСл, че сроковете по ал. 1 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск, следователно към момента на издаването на процесната заповед срокове по чл. 13 а ал.2 от ЗНАП не са изтекли.

Съдът обаче намира, че обжалваната заповед е издадена в нарушение материалния закон по следните съображения:

Безспорно от доказателствата по делото се установиха извършените действия от жалбоподателя, квалифицирани от ДНО като неизпълнение на служебните му задължения /първите две нарушения/, с което е осъществил дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация /третото нарушение/.

Видно от представената по делото на л. 96 и 97 работна карта от 3.07.2018г- насоките за извършване на контролна дейност са „да се извърши пълно наблюдение над търговските обекти в новото производство“ . М Ф. обаче, е одобрила съставения план на ревизията без той да включва действия по наблюдение на обектите на ревизираното дружество. Закриването на отдел „Оперативни проверки“ не означава да не се извършват такива , когато е необходимо за конкретната ревизия. В подкрепа на този извод е и т.5.2 от писмо от 13.04.2018г на л.33 и 34 от делото където се предвижда, че следва да се определят служители от дирекция „Контрол“ които да бъдат ангажирани с действия по извършване на проверки. Ирелевантни са доводите

за ползван платен годишен отпуск в процесния период и изключителна служебна натовареност, които не освобождават жалбоподателката от задължението да изпълнява стриктно възложените ѝ служебни задачи.

Следва да се отбележи също, че, М. Ф. не е изпълнила задължението си по длъжностна характеристика „да извършва преценка и анализ на всички доказателства и доказателствени средства“, като не е извършила фактически преглед и анализ за иззетите при предходна ревизия на дружеството 2 915 листа първични счетоводни документи, въпреки, че последните били предоставени от архив с писмо от 14.08.2018г, тоест преди момента на изготвяне на проекта РД. И тук следва да се отбележи, че са ирелевантни доводите за изключителна служебна натовареност.

На следващо място, дисциплинарното нарушение, за което е ангажирана дисциплинарната отговорност на държавния служител и съответно е наложено най-тежкото наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл се основава на обстоятелството, че е взела участие в среща с представляващия ревизираното дружество на нерегламентирано за целта място съгласно чл.115 от ДОПК, без това да е обективирано в протокол по чл.50 от ДОПК, което е провокирало и извършването на акция на ГДБОП на 28.11.2018г при която е задържана за разпит, а впоследствие и на 11.10.2019г е привлечена в качеството на обвиняем за престъпление по чл.285 НК с мярка за неотклонение“гаранция в пари“ /писмо от 7.11.2019г от СГП, л. 113 от делото/, с което е нарушила раздел 9, т.1 от Етичните норми за поведение на служителите на НАП, чл.8 ал.1 вр. с чл.17 ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Следователно, извода на ДНО за нарушение на посочените норми се основава, на тезата ,че служител не следва да се замесва в престъпни деяния и следва да се стреми да избягва скандални ситуации, намерили широк обществен и медийен отзвук. При това положение дисциплинарна наказващият орган е приел съпричастност на служителя в извършване на престъпление без наказателното производство, което е образувано срещу него, да е приключило с влязла в сила присъда. Изрично в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е акцентирано на факта за проведената акция на ГДБОП и писмото от СГП с което се уведомява НАП, че жалбоподателката е привлечена като обвиняем за престъпление по чл. 285 от НК. Тоест, ответникът е приел укоримо поведение на служителката, вследствие проведена акция на ГДБОП при която е задържана и привлечането ѝ като обвиняем, в резултат проведена на нерегламентирано място среща с представител на ревизираното дружество. Според наказващия орган това е компрометирало действията на М. Ф. във връзка с извършваната ревизия и е уронило престижа на НАП. Тези изводи на ДНО обаче, са нарушение на презумпцията за невиновност, прогласена в чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република България и в чл. 16 от Наказателно-процесуалния кодекс. До приключване на наказателното производство с влязла в сила присъда визираните по-горе обстоятелства, както и широкият обществен отзвук вследствие на медийното им отразяване, не съставляват нарушение на правилата на Етичния кодекс и не могат да бъдат квалифицирани като нарушение на служебните задължения.

Безспорно повдигането на обвинение на държавен служител, би могло да е свързано с негово действие или бездействие по служба, предопределящи ангажирането на наказателната му отговорност. Дисциплинарната отговорност обаче, се носи отделно от

наказателната. Действително в заповедта са посочени конкретните фактически действия „среща на нерегламентирано за целта място“, с които според дисциплинарнонаказващия орган са нарушени цитираните в нея разпоредби. По факта на проведената среща в столичен хотел не се спори и именно това обстоятелство, довело и до акция на ГДБОП и впоследствие привличането ѝ като обвиняем са послужили като фактически основания за налагане на конкретното дисциплинарно наказание. Именно това конкретно поведение на служителката единствено може да бъде свързано с неизпълнение на конкретни служебни задължения или етични правила, за да бъде квалифицирано като нарушение на същите, не и акцията на ГДБОП и привличането като обвиняем. В процесната заповед обаче, са описани и провеждането на специализирана полицейска операция, задържането на служителката, повдигнатото обвинение и взетата мярка за неотклонение, а не само действията от страна на служителя, които да се квалифицират като тежко дисциплинарно нарушение, засягащо общовалидни обществени ценности, водещо до накърняване обществения авторитет на институцията. Както специализираната операция и задържането, така и медийните публикации във връзка с тях, които ги правят обществено достояние, са факти настъпили извън волята на служителя. Взетите по отношение на нея мерки за процесуална принуда и повдигнатото обвинение не могат да заместят задължението на органа да изложи съображения за причините, поради които описаното в заповедта поведение е несъвместимо с морала. Изводът за нарушение на правила от кодекса за етично поведение на държавните служители може да се основава единствено на поведението на М. Ф., не и на предположение, че е извършител на престъплението за което е обвинена и това обуславя негативната оценка на органа в морален план. Упражнената спрямо служителя държавна принуда и медийния отзвук не могат да бъдат мотив на органа, обосноваващи поведение в нарушение на морално-етични правила, уронващо престижа на службата / В този смисъл Р № 9770 ОТ 17.07.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 10461/2017 Г., VII ОТД. НА ВАС, Р № 7874 ОТ 12.06.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 11810/2017 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 7872 ОТ 12.06.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 8452/2017 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 10485 ОТ 10.08.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 14398/2017 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 9564 ОТ 12.07.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 1235/2018 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 13378 ОТ 06.11.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 831/2017 Г., V ОТД. НА ВАС и др./

В оспорената заповед като мотиви да приеме нарушение на Етичните норми и Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, ДНО се е позовал не само на конкретното поведение на

служителката, но и на проведената акция на ГДБОП и привличането в качеството на обвиняем, което е недопустимо по изложените подробно по-горе мотиви. Последните две обстоятелства не могат до водят до заключение, че е налице деяние което е несъвместимо с цитираните в заповедта етични правила за поведение Този извод според съда е в нарушение на установения в страната правов ред, на основните принципи на правото, на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, чиито норми се ползват с примат над вътрешното право съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България.

Несъмнено според чл. 89, ал. 4 от ЗДСл държавните служители носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност. В този смисъл нарушението на служебната дисциплина не е задължително да представлява престъпление, но дори и да е така, двете производства - наказателното и дисциплинарното се развиват независимо едно от друго.

Поради автономността на производствата, установяването на релевантните за всяко от тях факти следва да стане в съответното производство. Наред с това, законът допуска доказателствата, събрани редовно в хода на досъдебно производство по реда на НПК, да бъдат приобщени към дисциплинарното производство за установяване на деяния, съставляващи дисциплинарни нарушения по смисъла на ЗДСл. Аргументът се съдържа в разпоредбите на чл. 171, ал. 1 АПК, вр. чл. 39, ал. 2 АПК. Същевременно, така установената възможност за използване на събраните по реда на НПК доказателства в производството по реализиране на дисциплинарната отговорност на държавния служител не освобождава дисциплинарнаказващия орган от задължението му да установи по несъмнен начин наличието на твърдяното неправомерно поведение, съставляващо фактическо основание на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание. Изводът за нарушение на определени служебни задължения и етични норми следва да бъде подкрепен с конкретни и ясни фактически установявания, сочещи на обективирано от страна на служителя противоправно деяние, несъответстващо на визираните като нарушени етични норми и служебни задължения.

В случая релевантните за настоящото производство фактически установявания, които са послужили органът да приеме нарушение са *единствено* проведената среща в столичен хотел с управителя на ревизираното дружество, не и упражнената държавна принуда и медиен отзвук. Нито обстоятелствата около проведената специализирана акция, нито широкият медиен отзвук на събитията, могат да бъдат квалифицирани като неизпълнение на служебни задължения и нарушение

на императивните правила за служебно и лично поведение на държавните служители съгласно КПСДА. Противно на доводите на жалбоподателя, органът обаче не се е позовал само и единствено на тях, а е изследвал и релевантните за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя факти. Ето защо може да се приеме, че макар и изложил мотиви/“в повече“/ относими към презумпцията за невинност, което е недопустимо, то същевременно е установил и описал конкретно извършеното нарушение /вземане участие в среща на нерегламентирано за целта място съгл. чл.115 от ДПОК без обективиране в протокол по чл.50 от ДОПК по см на чл.97, ал.1 т4 от ЗДСл/ с което е приел нарушение описаните норми.

В обобщение установиха се извършените действия от жалбоподателя, квалифицирани от ДНО като дисциплинарни нарушения по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т.5 ЗДСл.

Съответно установяването на дисциплинарни нарушения, извършени виновно, обуславят налагането на дисциплинарно наказание. Чл.91, ал. 1 ЗДСл предвижда, че при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението; цялостното служебно поведение на държавния служител.

Под тежест на нарушението следва да се разбира степента на значимост на нарушението, извършено от служителя, спрямо изискванията на закона към него и съобразно това да се прецени какво наказание да се определи. В процесната заповед тежестта на нарушението е описана бланкетно - формално е посочено, че предвид тежестта на нарушенията, настъпилите от тях вредни последици, вината и субективното отношение на служителя, следва да се приложи най-тежкото наказание. Липсва конкретизация на степента на значимост на нарушението спрямо изискванията на закона, в т.ч. и предвид факта, че ревизионния доклад изготвен от новия екип който е обсъдил и разгледал в цялост всички документи, вкл. и тези непрегледани от жалбоподателката е отменен от директор на дирекция ОДОП. Изложеното води до извод, че е нарушен принципът на съразмерност прогласен от разпоредбата на чл. 6 АПК. При определянето на дисциплинарното наказание същото не следва да засяга правата на наказаното лице в по-голяма степен от необходимото. Най-тежкото дисциплинарно наказание, предвидено в ЗДСл се явява несъразмерно тежко спрямо извършените от служителя дисциплинарни нарушения,

като се има предвид и обстоятелството, че за процесния период служителят е получил оценка на изпълнението на длъжността "изпълнението напълно отговаря на изискванията" /л.25 от Приложение № 1 от служебното досие/, като тази оценка е съгласувана от прекия ръководител. Тоест, не е обсъдено обстоятелството, че служителят е получил висока оценка при атестирането му, видно от формуляр за оценка на индивидуалното изпълнение за процесния период. ДНО е пропуснал да оцени цялостното поведение на жалбоподателката при осъществяването на служебните ѝ задължения, намерило израз и в годишните ѝ атестационни оценки. Не е обсъдено и , че като дългогодишен служител М. Ф. не е наказвана за нарушения по ЗДСл и оттам възможността за налагане на друго по - леко наказание от наложеното дисциплинарно наказание, с което може да се постигне преследваната цел, а именно генералната и индивидуалната превенция.

Безспорно служителят е допуснал нарушение на служебната дисциплина и етичните норми за поведение, но при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание от ДНО не са съобразени всички обстоятелства по чл. 91 ЗДСл. Становището на дисциплинарния съвет не е задължително за дисциплинарно-наказващия орган. При налагането на всяко едно дисциплинарно наказание дисциплинарно наказващият орган задължително следва да отчете тежестта на нарушението и настъпилите от него вредни последици за държавната служба или за гражданите. В оспорената заповед тези последици за описани като „създаване съмнение относно обективността и законосъобразността в действията на служителите“. Съгласно редакцията на законовия текст обаче, последиците следва да са настъпили, а не да са само предполагаеми и възможни да настъпят в бъдеще. При констатирането на всяко едно нарушение дисциплинарно наказващият орган е следвало да посочи конкретно настъпилите последици за държавната служба и за гражданите. Липсата на съпоставка между цялостното поведение на служителя към момента на издаване на заповедта и конкретните нарушения, ведно с настъпилите от всяко от тях последици, респект. с индивидуализирането им, обосновават извод за несъобразяване в цялост с установените критерии в нормата на чл. 91, ал. 1 ЗДСл. В случая липсва установено *реално* негативно отражение на нарушенията върху изпълнението на всички служебни задължения на служителя. Всичко това води до обосноваване на наложеното наказание.

Този извод обуславя незаконосъобразност на оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание. Незаконосъобразността на Заповедта от 5.12.2019г обуславя незаконосъобразност и на

последващо издадената Заповед, с която служебното правоотношение на оспорващия е прекратено поради налагането на дисциплинарно наказание "уволнение".

С оглед изложеното, оспорените заповеди като незаконосъобразни следва да се отменят.

Относно разноските:

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 732 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на спора, на ответника не следва да се присъжда юриск.възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗЦУ-1879 от 5.12.2019г на Изпълнителния директор на НАП и Заповед № 34 от 6.01.2020г на Изпълнителния директор на НАП.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на М. Т. Ф. сумата от 732 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: